

Kvinder leder i Menighedens Arbejde paa mange Omraader og bærer et ofte stort Ansvar; hun gør'en Sjæleplejergerning paa mange Steder, hvor Præsten ikke naar hen.

Der skønnes i vore Dage i stigende Grad paa virksomme og aandeligt udviklede Præstekoner, og der lægges stærkt Beslag paa dem som deres Mænds Medhjælpere, og Præstekonerne har jo mere og mere Følelsen af at være en Korporation i Kirkens Tjeneste; de holder jo nu deres særlige Præstekonemøder hver Sommer.

Spørgsmaalet er nu, om Kirken vil tage det sidste Skridt?

Enkelte kristne Samfund i England og Amerika har taget det, og en amerikansk kvindelig Præst er hørt i København; men herhjemme synes det foreløbig at være en utænkelig Tanke for de fleste Kristne.

Den, der skriver dette, vilde dog finde det ganske forsvarligt at have ugifte kvindelige Hjælpepræster i større Bymenigheder til Foræningsarbejdet, til Evangelisering, til Arbejdet blandt Kvinder og Børn; der vilde vel ikke kunne siges noget imod, at de ogsaa fungerede ved kirkelige Handlinger, ved Daab, Bryllup og Begravelse. Vanskeligere kunde jeg forestille mig en Kvinde i et Landsogn som ene ansvarshavende. Der er uden Tvivl visse Opgaver indenfor Præstegeringen under Byvilkaar, som Kvinden har Forudsætninger for at løse bedre end Manden, og det er vistnok paa Tide, at det alvorligt overvejes, om man ikke snart skal til at efterligne Oldkirken i at give det kvindelige Diakonat en mere fremskudt Plads i det ordinære Kirkeliv.

De kommende Aar vil uden Tvivl bringe en hurtig Udvikling paa forskellige Omraader af den store Kvindesag. Ogsaa herhjemme vil Overskudet paa Kvinder understreges stærkt, thi Mændene vil sikkert i betydeligt Tal udvandre til de Lande, hvor der bliver Mangel paa Mænd, og hvor derfor Arbejdslønnen og Chancerne er gode. Vi kan maaske holde os udenfor Krigen, men vi vil efter Krigen komme til at bære dens Følger med hele den civiliserede Verden.

H. O. L.

Kvindelige Præster — eller?

Fra „Plovfuren“ for 1. Marts 1917:

I „Plovfuren“ for 1. Februar har Overbibliotekar Lange paa sin sædvanlige fyndige og ildfulde Maade skrevet en meget interessant Artikel om Betimeligheden af at give Kvinder Adgang til Præstetjeneste. — Som han jo gerne plejer, benytter han Lejligheden til at give os mündlige Præster adskillige velmente og — desværre — velfortjente Hip. — Ak, hvem tør vel nægte, at der endnu kan findes meget af den gejstlige Tyrketro paa vor egen Fortræffelighed og vor Eeneret til at drive „ordentligt“ kristeligt Arbejde; dette: „Vi alene vide“, vi alene „ville“, vi alene „kunne“, saa man ofte slet ikke føler Trang til at byde nogle i Menigheden velkommen som Medarbejdere; endskønt vi jo burde takke for Lægfolkets Deltagelse og i høj Grad glæde os over hver en Mand og Kvinde, som har Tro, Vilje og Evne til at tage fat. — Thi sandelig er der Brug for alle gode Kræfter, om Guds Riges Sag skal faa Fremgang i vort Folk; ja, det er ganske nødvendigt, at hver enkelt kommer til at føle og bære Medansvaret for den Gerning, som dog er Menighedens og ikke alene Præstens.

Nu ser Overbibliotekaren altsaa mildt til eventuelle kvindelige Præster, vel ogsaa fordi han haaber, at de vil blive mindre selvsikre og mere medgørlige i det Stykke.

Jeg skal imidlertid ikke prøve paa udførlig at fremsætte min ringe Mening om selve Spørgsmaalet „kvindelige Præster“. — Det er jo bekendt nok, at blandt andet visse Udtalelser af Apostlen Paulus endnu gør Sagen betænkelig, ja, umulig for mange af dem, der søger Lys og Vejledning i den hellige Skrift. — Men, hvis Gud vilde have Kvinder til Præstetjenesten, saa kunde jeg i ethvert Fald tænke mig et ingenlunde betydningsløst Forhold, hvor de vilde være meget heldigere end mange mandlige, — nemlig naar de modtog Opfordring til i Menigheden at virke for og lægge paa Hjærte og bede om Hjælp til en eller anden god Sag,

f. Eks. Diakonissesagen (nu staar St. Lukas Stiftelsen for Døren). — Der vilde en kvindelig Præst utvivlsomt være for fintfølelse og rettænkende, for varmhjærtet og oflerglad til af egen Magtfuldkommenhed eller Ugidelighed eller ondt Lune at forholde Menigheden en saadan Lejlighed til at gøre godt baade mod sig selv og andre; — og ligefrem hindre Kærlighedens Udførelse.

Naa, men, — det, jeg ellers gerne vilde sige, er dette: *Der er en Stilling for Kvinder*, hvor de ka virke til Gavn og Velsignelse i Menigheden saavel som blandt Mennesker udenfor — tidt endnu *bedre, end om de var Præster*, og gøre et større og mere frugtbringende Arbejde, end mange mandlige Præster nu gør det.

Der er for Kvinden *én Tjeneste, hvis Herlighed* i ethvert Fald kommer meget nær op ad *Præstetjenestens Herlighed*, hvor den øves i god Tro og i Kærlighed, i Ydmyghed og i Selvfornægtelse — med det Sind, som er lige uundværligt i begge Tjenester.

Og det er en Stilling, hvor ikke et eneste fornuftigt Menneske kan have den fjærreste Indvending imod at se Kvinder anbragt, thi der er netop *særlig Brug for de allerbedste kvindelige Egenskaber*. — Og det er en Tjeneste, hvor der i Tiden utvivlsomt er Plads for og Trang til saare mange Kvinder.

Det er *Diakonissetjenesten*.

Overbibliotekaren har rigtignok nævnt den i sin Artikel, men jeg maatte maaske have Lov til at fremhæve det saa stærkt som mulig. — Der er hverken Paulus eller nogen anden af dem, der fik Aandens Lys og Aandens Myndighed, — der er hverken Guds Lov eller dansk Lov eller noget andet til Hinder nu for de Kvinder, som føler sig kaldet og draget til at tjene Herren og Mennesker paa den rigeste og bedste Maade.

Tværtimod: *Paulus anbefaler*; hans og vor Herre og Mester, *Jesus Kristus kalder*, — og vi kalder — baade fra den gamle, veltjente Diakonissestiftelse og fra den unge St. Lukas Stiftelse.

Vi giver de unge Kvinder, som vil være Søstre, et Hjem her og den fornødne Uddannelse, timelig Sikkerhed og al aandelig Støtte, som vi formaar det, — og har deref-